

ПОЕЗИЈА МИЛАНА МИЛИШИЋА: УВОДНА НАПОМЕНА

Књижевни опус Милана Милишића (1941-1991), аутора, према нашем уверењу, једне од најбољих збирки српске (и југословенске) поезије након Другог светског рата *Зираг* (1977), кога не заобилази ниједна релевантна антологија савремене српске лирике, у протекле скоро три деценије, колико је прошло од трагичне смрти самог песника приликом гранатирања Дубровника, остао је у сенци нечега што би се могло означити „случајем Милишић“. Песникова судбина замрачила је његово књижевно дело. Тако је писање о Милишићу у назначеном периоду у српској јавности (а добрим делом и у хрватској) било углавном комеморативно. Овај аутор је помињан углавном у кругу пријатеља и генерацијских другова, а становишта о његовој поезији, као и број нових тумачења, нису се превише изменили и умножили у односу на оне написане и изречене за Милишићевог живота.

Овакво држање критике представља озбиљан пропуст јер се изглед Милишићевог опуса знатно изменио након песникове смрти. Наиме, постхумно је објављен велики број песничких, преводилачких али и прозних књига (путописа, есеја, чак и један роман), па тако постхумни део опуса квантитетом (али и квалитетом) потпуно равноправно стоји са делом објављеним за песникова живота. Као извесно оправдање овог немара књижевне критике могло би послужити и то што су Милишићеве постхумне књиге објављене диљем бившег југословенског простора, у Београду, Дубровнику, Загребу и Сарајеву, што је можда отежавало целовити поглед на њих. Појавом првог тома Милишићеве *Сабране поезије* у Новом Саду 2016. и ова препрека је отклоњена. Отуда нам је тематом који следи била намера да фокус преусмеримо на Милишићеве књижевне текстове, пре свега његову поезију, која чини централни део његовог опуса. Наравно, студије које се налазе у темату не доносе, нити претендују на целовито представљање књижевног дела овог писца, као ни на изрицање коначних судова.

У идеалном смислу, желели бисмо да овај темат буде једна врста новог почетка дијалога о Милишићевој поезији у нашој средини, али и почетка дијалога о савременој српској поезији на страницама *Књижевне историје*. С обзиром на то да сматрамо да један научни часопис профила *Књижевне историје* има за циљ не само нова читања

класика и научно вишеструко постављених тема, већ и увођење нових и недовољно истражених писаца и појава у поље књижевне науке, намера нам је да темат о Милишићу буде само први у низу темата о савременим песницима, који су остали мимо или долазе након аутора изучених у оквирима већ класичне институтске едиције „Поетичка истраживања“ и у оквиру пројекта који тренутно носи назив *Смена ђоетичких ђарадиђи у срђској књижевности: национални и европски контексти*.

Марко Аврамовић, уредник темата
Институт за књижевност и уметност, Београд